TARPTAUTINĖ KONVENCIJA DĖL KOVOS SU TERORIZMO FINANSAVIMU

PREAMBULĖ

Valstybės, Šios Konvencijos Šalys,

atsimindamos Jungtinių Tautų Chartijos tikslus ir principus palaikyti tarptautinę taiką ir saugumą bei skatinti valstybių gerą kaimynystę, draugiškus santykius ir bendradarbiavimą,

labai susirūpinusios dėl terorizmo aktų visų formų ir apraiškų didėjimo visame pasaulyje,

prisimindamos Jungtinių Tautų penkiasdešimties metų sukakčiai skirtą Deklaraciją, pateikiamą Generalinės Asamblėjos 1995 m. spalio 24 d. rezoliucijoje 50/6,

taip pat prisimindamos visas su šiuo klausimu susijusias Generalinės Asamblėjos rezoliucijas, įskaitant 1994 m. gruodžio 9 d. rezoliuciją 49/60 ir jos priedą, kuriame pateikiama Deklaracija dėl priemonių tarptautiniam terorizmui panaikinti, kurioje valstybės, Jungtinių Tautų narės, dar kartą iškilmingai patvirtino, kad jos vienareikšmiškai smerkia visus terorizmo aktus, metodus ir praktiką kaip nusikalstamą ir nepateisinamą veiką, nepaisant to, kur ir kas ją padarytų, įskaitant tą veiką, kuri kelia grėsmę draugiškiems valstybių ir tautų tarpusavio santykiams bei pavojų valstybių teritorijų vientisumui bei saugumui,

pažymėdamos, kad Deklaracija dėl priemonių tarptautiniam terorizmui panaikinti taip pat skatina valstybes skubiai įvertinti dabartinių tarptautinių teisinių nuostatų dėl visų terorizmo formų ir apraiškų prevencijos, kovos su juo ir panaikinimo taikymo sritį, siekdamos garantuoti, kad būtų sukurta visapusiška, visus klausimo aspektus apimanti teisinė sistema,

prisimindamos Generalinės Asamblėjos 1996 m. gruodžio 17 d. rezoliucijos 51/210 3 punkto f papunktį, kuriame Asamblėja kreipiasi į visas valstybes, kad jos tinkamomis vidaus priemonėmis imtųsi prevencinių veiksmų ir kovotų su teroristų ir teroristinių organizacijų finansavimu nepaisant, ar toks finansavimas yra tiesioginis ar per organizacijas, kurių tikslai taip pat yra, arba teigiama, kad jie tokie yra, labdaringi, socialiniai ar kultūriniai, arba kurios taip pat užsiima neteisėta veika, pavyzdžiui, neteisėta prekyba ginklais, narkotikais ir turto prievartavimu, įskaitant žmonių išnaudojimą teroristinei veiklai finansuoti, ir, prireikus, visų pirma apsvarstyti galimybę imtis priežiūros priemonių sukliudyti lėšų, kurios, įtariama, gali būti skirtos teroristiniams tikslams, judėjimui bei kovoti su tuo jokiu būdu netrukdant laisvam teisėto kapitalo judėjimui, ir aktyviau keistis informacija apie tarptautinį tokių lėšų judėjimą,

taip pat prisimindamos Generalinės Asamblėjos 1997 m. gruodžio 15 d. rezoliuciją 52/165, kurioje Asamblėja kreipiasi į valstybes, kad jos visų pirma apsvarstytų galimybę įgyvendinti 1996 m. gruodžio 17 d. rezoliucijos 51/210 3 punkto a–f papunkčiuose nurodytas priemones,

be to, prisimindamos Generalinės Asamblėjos 1998 m. gruodžio 8 d. rezoliuciją 53/108, kurioje Asamblėja nusprendė, kad Generalinės Asamblėjos 1996 m. gruodžio 17 d. rezoliucija 51/210 įsteigtas *ad hoc* komitetas turėtų parengti tarptautinės konvencijos dėl kovos su teroristų finansavimu projektą, papildantį susijusius esamus tarptautinius dokumentus,

manydamos, kad terorizmo finansavimas kelia didelį visos tarptautinės bendruomenės susirūpinimą,

pabrėždamos, kad tarptautinio terorizmo aktų skaičius ir jų mastas priklauso nuo to, kokį finansavimą gali gauti teroristai,

taip pat pažymėdamos, kad dabartiniuose daugiašaliuose teisiniuose dokumentuose toks finansavimas nėra konkrečiai aptariamas,

įsitikinusios, kad būtina skubiai stiprinti valstybių tarptautinį bendradarbiavimą rengiant ir imantis veiksmingų terorizmo finansavimo prevencijos priemonių ir taip kovoti su juo persekiojant ir baudžiant nusikaltėlius,

s u s i t a r ė:

1 straipsnis

Šioje Konvencijoje:

1. Lėšos – bet kokios rūšies materialus ar nematerialus, kilnojamasis ar nekilnojamasis, nesvarbu kaip įgytas turtas, ir teisiniai dokumentai ar bet kokie kiti dokumentai, įskaitant elektroninius ar skaitmeninius, patvirtinantys nuosavybės ar turtines teises į tokį turtą, įskaitant, tačiau ne tik, banko kreditus, kelionių čekius, banko čekius, pašto perlaidas, akcijas, vertybinius popierius, obligacijas, vekselius, akredityvus.

2. Valstybiniai arba vyriausybiniai objektai – visi nuolatiniai ar laikinieji objektai, arba transporto priemonės, kuriomis naudojasi ar kurios yra skirtos valstybės atstovams, vyriausybės nariams, įstatymų leidėjams, teisėjams, valstybės, kitų valstybinių institucijų arba subjektų pareigūnams ar darbuotojams, tarpvyriausybinės organizacijos darbuotojams arba pareigūnams, kai jie eina tarnybines pareigas.

3. Pajamos – visos lėšos, kurios tiesiogiai arba netiesiogiai buvo įgytos arba gautos padarius 2 straipsnyje nurodytą nusikaltimą.

2 straipsnis

1. Bet kuris asmuo padaro šioje Konvencijoje apibrėžtą nusikaltimą, jeigu jis bet kokiomis priemonėmis, tiesiogiai ar netiesiogiai, neteisėtai ir sąmoningai skiria arba renka lėšas iš anksto apgalvojęs, kad visos lėšos ar jų dalis bus naudojamos, arba žinodamas, kad visos lėšos arba jų dalis bus naudojamos atlikti:

a) veiką, kuri yra nusikaltimas, nurodytas ir apibrėžtas vienoje iš priede išvardytų tarptautinių sutarčių; arba

b) bet kurią kitą veiką, kuria siekiama civilio gyventojo ar bet kurio kito asmens, kuris aktyviai nedalyvauja karo veiksmuose ginkluoto susidūrimo metu, mirties arba padaryti jam sunkų kūno sužalojimą, kai tokia veika dėl jos pobūdžio ar aplinkybių siekiama įbauginti gyventojus arba priversti vyriausybę ar tarptautinę organizaciją atlikti kokį nors veiksmą arba susilaikyti nuo jo.

2. a) Deponuodama savo ratifikavimo, priėmimo, patvirtinimo ar prisijungimo dokumentus, valstybė, šios Konvencijos Šalis, kuri nėra kurios nors priede nurodytos tarptautinės sutarties Šalis, gali pareikšti, kad taikant šią Konvenciją tai valstybei, šios Konvencijos Šaliai, ta tarptautinė sutartis nėra laikoma įtraukta į 1 dalies a punkte minėtą priedą. Pareiškimas netenka galios, kai ta tarptautinė sutartis įsigalioja tai valstybei, šios Konvencijos Šaliai, kuri apie tai praneša depozitarui;

b) kai valstybė, šios Konvencijos Šalis, nustoja būti kurios nors priede nurodytos tarptautinės sutarties Šalis, ji gali padaryti pareiškimą dėl tos tarptautinės sutarties, kaip numatyta šiame straipsnyje.

3. Nebūtina, kad lėšos faktiškai būtų naudojamos 1 dalies a arba b punkte minėtam nusikaltimui įvykdyti, kad veika būtų laikoma 1 dalyje nurodytu nusikaltimu.

4. Bet kuris asmuo taip pat padaro nusikaltimą, jeigu jis kėsinasi padaryti šio straipsnio 1 dalyje nurodytą nusikaltimą.

5. Asmuo taip pat padaro nusikaltimą, jeigu jis:

a) bendrininkauja darant šio straipsnio 1 arba 4 dalyje nurodytą nusikaltimą;

b) organizuoja arba vadovauja kitiems darant šio straipsnio 1 arba 4 dalyje nurodytą nusikaltimą;

c) padeda bendrą tikslą turinčiai asmenų grupei padaryti vieną ar keletą šio straipsnio 1 arba 4 dalyje nurodytų nusikaltimų. Tokia pagalba turi būti sąmoninga ir

i) ja siekiama toliau plėtoti nusikalstamą grupės veiklą arba siekti nusikalstamo tikslo, jeigu tokia veikla arba tikslas yra susijęs su šio straipsnio 1 dalyje nurodytu nusikaltimu, arba

ii) ji suteikiama žinant grupės ketinimą padaryti šio straipsnio 1 dalyje nurodytą nusikaltimą.

3 straipsnis

Ši Konvencija netaikoma, kai nusikaltimas padaromas vienoje valstybėje, asmuo, įtariamas padaręs nusikaltimą, yra tos valstybės pilietis, esantis jos teritorijoje, ir jokia kita valstybė neturi pagrindo pagal 7 straipsnio 1 dalį arba 7 straipsnio 2 dalį vykdyti jurisdikciją, išskyrus tai, kad tokiais atvejais yra taikomos 12–18 straipsnių nuostatos.

4 straipsnis

Kiekviena valstybė, šios Konvencijos Šalis, imasi reikiamų priemonių, kad:

a) 2 straipsnyje nurodyti nusikaltimai pagal vidaus teisę būtų pripažinti nusikaltimais;

b) už šiuos nusikaltimus būtų baudžiama atitinkamomis bausmėmis, nustatomomis atsižvelgiant į nusikaltimo sunkumą.

5 straipsnis

1. Kiekviena valstybė, šios Konvencijos Šalis, pagal savo vidaus teisės principus imasi būtinų priemonių, kad jos teritorijoje esantis arba pagal jos įstatymus įsteigtas juridinis subjektas būtų patrauktas atsakomybėn, jeigu už jo valdymą ar kontrolę atsakingas asmuo, eidamas tas pareigas, padarė 2 straipsnyje nurodytą nusikaltimą. Tokia atsakomybė gali būti baudžiamoji, civilinė arba administracinė.

2. Tokia atsakomybė kyla nepaisant nusikaltimus padariusių fizinių asmenų baudžiamosios atsakomybės.

3. Kiekviena valstybė, šios Konvencijos Šalis, visų pirma garantuoja, kad atsakingiems pagal pirmiau minėtą 1 dalį juridiniams subjektams gali būti paskirtos veiksmingos, proporcingos ir atgrasančios baudžiamosios, civilinės arba administracinės sankcijos. Tokios sankcijos gali būti ir piniginės.

6 straipsnis

Kiekviena valstybė, šios Konvencijos Šalis, imasi priemonių, prireikus įskaitant vidaus teisės aktus, būtinų užtikrinti, kad nusikalstama veika pagal šią Konvenciją jokiomis aplinkybėmis nebūtų pateisinta politiniais, filosofiniais, ideologiniais, rasiniais, etniniais, religiniais ar kitais panašiais argumentais.

7 straipsnis

1. Kiekviena valstybė, šios Konvencijos Šalis, imasi priemonių, būtinų savo jurisdikcijai 2 straipsnyje nurodytų nusikaltimų atžvilgiu nustatyti, jeigu:

a) nusikaltimas yra padarytas tos valstybės teritorijoje;

b) nusikaltimas yra padarytas laive, plaukiojančiame su tos valstybės vėliava, arba orlaivyje, registruotame pagal tos valstybės įstatymus tuo metu, kai buvo padarytas nusikaltimas;

c) nusikaltimą padarė tos valstybės pilietis.

2. Valstybė, šios Konvencijos Šalis, taip pat gali nustatyti savo jurisdikciją bet kurio tokio nusikaltimo atžvilgiu, jeigu:

a) buvo siekiama padaryti 2 straipsnio 1 dalies a arba b punkte nurodytą nusikaltimą arba jo pasekmė yra toks nusikaltimas, padarytas tos valstybės teritorijoje arba tos valstybės piliečiui;

b) buvo siekiama padaryti 2 straipsnio 1 dalies a arba b punkte nurodytą nusikaltimą arba jo pasekmė yra toks nusikaltimas, padarytas tos valstybės užsienyje esančiam valstybiniam ar vyriausybiniam objektui, įskaitant tos valstybės diplomatines arba konsulines patalpas;

c) buvo siekiama padaryti 2 straipsnio 1 dalies a arba b punkte nurodytą nusikaltimą arba jo pasekmė yra toks nusikaltimas, padarytas siekiant priversti tą valstybę atlikti kokį nors veiksmą arba susilaikyti nuo jo;

d) nusikaltimą padarė pilietybės neturintis asmuo, kurio nuolatinė gyvenamoji vieta yra tos valstybės teritorijoje;

e) nusikaltimas buvo padarytas orlaivyje, kuriuo naudojasi tos valstybės vyriausybė.

3. Ratifikuodama, priimdama, tvirtindama arba prisijungdama prie šios Konvencijos, kiekviena valstybė, šios Konvencijos Šalis, praneša Jungtinių Tautų Generaliniam Sekretoriui apie jurisdikciją, kurią ji nustatė pagal šio straipsnio 2 dalį. Jei jurisdikcija keičiasi, atitinkama valstybė, šios Konvencijos Šalis, nedelsdama apie tai praneša Generaliniam Sekretoriui.

4. Kiekviena valstybė, šios Konvencijos Šalis, taip pat imasi būtinų priemonių savo jurisdikcijai 2 straipsnyje išvardytiems nusikaltimams nustatyti tais atvejais, kai asmuo, įtariamas padaręs nusikaltimą, yra jos teritorijoje ir ji jo neišduoda nė vienai valstybei, šios Konvencijos Šaliai, kuri nustatė savo jurisdikciją pagal šio straipsnio 1 arba 2 dalį.

5. Jeigu daugiau nei viena valstybė, šios Konvencijos Šalis, siekia nustatyti savo jurisdikciją 2 straipsnyje nurodytiems nusikaltimams, atitinkamos valstybės, šios Konvencijos Šalys, siekia tinkamai suderinti savo veiksmus, ypač dėl baudžiamojo persekiojimo sąlygų ir tarpusavio teisinės pagalbos būdų.

6. Ši Konvencija, nepažeisdama bendrosios tarptautinės teisės normų, nedraudžia vykdyti baudžiamosios jurisdikcijos, kurią valstybė, šios Konvencijos Šalis, nustatė pagal savo vidaus teisę.

8 straipsnis

1. Kiekviena valstybė, šios Konvencijos Šalis, remdamasi savo vidaus teisės principais, imasi tinkamų priemonių nustatyti, susekti ir įšaldyti arba areštuoti lėšas, naudojamas arba skirtas 2 straipsnyje nurodytiems nusikaltimams padaryti, taip pat ir iš tokių nusikaltimų gautas pajamas, kad jas būtų galima konfiskuoti.

2. Kiekviena valstybė, šios Konvencijos Šalis, remdamasi savo vidaus teisės principais, imasi tinkamų priemonių konfiskuoti lėšas, naudotas arba skirtas 2 straipsnyje nurodytiems nusikaltimams padaryti, taip pat ir pajamas, gautas įvykdžius tokį nusikaltimą.

3. Kiekviena suinteresuota valstybė, šios Konvencijos Šalis, gali apsvarstyti galimybę sudaryti susitarimus dėl įprastinio arba kiekvienu konkrečiu atveju aptariamo šiame straipsnyje nurodytų konfiskuotų lėšų pasidalijimo su kitomis valstybėmis, šios Konvencijos Šalimis.

4. Kiekviena valstybė, šios Konvencijos Šalis, apsvarsto galimybę nustatyti tvarką, kaip šiame straipsnyje nurodytos konfiskuotos lėšos galėtų būti naudojamos nusikaltimų, nurodytų 2 straipsnio 1 dalies a arba b papunktyje, aukoms arba jų šeimoms padarytai žalai atlyginti.

5. Šio straipsnio nuostatos įgyvendinamos nepažeidžiant sąžiningų trečiųjų šalių teisių.

9 straipsnis

1. Gavusi pranešimą, kad asmuo, padaręs arba įtariamas padaręs 2 straipsnyje nurodytą nusikaltimą, gali būti jos teritorijoje, suinteresuota valstybė, šios Konvencijos Šalis, imasi priemonių, būtinų pagal jos vidaus teisę ištirti toje informacijoje pateiktus faktus.

2. Įsitikinusi, kad aplinkybės duoda pagrindą, valstybė, šios Konvencijos Šalis, kurios teritorijoje yra asmuo, padaręs arba įtariamas padaręs nusikaltimą, pagal savo vidaus teisę imasi tinkamų priemonių to asmens buvimui užtikrinti baudžiamajam persekiojimui arba ekstradicijai vykdyti.

3. Bet kuris asmuo, kurio atžvilgiu imamasi šio straipsnio 2 dalyje minėtų priemonių, turi teisę:

a) nedelsdamas pranešti apie tai valstybės, kurios pilietis jis yra arba kurioje gali būti ginamos jo teisės, arba, jei toks asmuo neturi pilietybės, valstybės, kurioje tas asmuo nuolat gyvena, artimiausiam atitinkamam atstovui;

b) būti tos valstybės atstovo aplankytas;

c) sužinoti apie a ir b punktuose įtvirtintas savo teises.

4. 3 dalyje minėtomis teisėmis naudojamasi pagal tos valstybės, kurios teritorijoje yra asmuo, padaręs arba įtariamas padaręs nusikaltimą, įstatymus ir kitus teisės aktus tuo atveju, kai minėti įstatymai ir kiti teisės aktai padeda visapusiškai įgyvendinti tikslus, kuriems yra skirtos pagal 3 dalį suteiktos teisės.

5. 3 ir 4 dalių nuostatos nepažeidžia valstybės, šios Konvencijos Šalies, siekiančios vykdyti savo jurisdikciją pagal 7 straipsnio 1 dalies b punktą arba 2 dalies b punktą, teisės prašyti Raudonojo Kryžiaus Tarptautinį komitetą leisti palaikyti ryšį su asmeniu, įtariamu padarius nusikaltimą, ir jį aplankyti.

6. Jeigu valstybė, šios Konvencijos Šalis, remdamasi šiuo straipsniu, suėmė asmenį, ji nedelsdama tiesiogiai arba per Jungtinių Tautų Generalinį Sekretorių praneša valstybėms, šios Konvencijos Šalims, kurios nustatė savo jurisdikciją pagal 7 straipsnio 1 arba 2 dalį, ir, jeigu ji mano esant tikslinga, kitoms suinteresuotoms valstybėms, šios Konvencijos Šalims, faktą, kad toks asmuo yra suimtas, ir aplinkybes, kurios pateisina to asmens sulaikymą. Valstybė, kuri atlieka 1 dalyje nurodytą tyrimą, nedelsdama praneša minėtoms valstybėms, šios Konvencijos Šalims, savo išvadas ir nurodo, ar ji ketina vykdyti jurisdikciją, ar ne.

10 straipsnis

1. Valstybė, šios Konvencijos Šalis, kurios teritorijoje yra asmuo, įtariamas padaręs nusikaltimą, tais atvejais, kai yra taikomas 7 straipsnis, jei ji jo neišduoda, nedarydama jokių išimčių ir nepaisydama, ar nusikaltimas buvo padarytas jos teritorijoje, ar ne, privalo neatidėliodama perduoti bylą savo kompetentingoms institucijoms baudžiamajam persekiojimui vykdyti pagal tos valstybės įstatymus. Tos institucijos priima sprendimą ta pačia tvarka, kaip ir kurio nors kito sunkaus nusikaltimo pagal tos valstybės teisę atveju.

2. Jeigu valstybė, šios Konvencijos Šalis, pagal savo vidaus teisę gali išduoti ar kitokiu būdu perduoti vieną iš savo piliečių tik su sąlyga, kad asmuo bus grąžintas į tą valstybę atlikti teismo proceso metu ar išnagrinėjus bylą teisme paskirtą bausmę, kai buvo siekiama asmens ekstradicijos arba perdavimo, ir ta valstybė ir asmens ekstradicijos siekianti valstybė sutinka su šia galimybe ir su kitomis sąlygomis, kurias jos laiko esant tinkamomis, kad tokios sąlyginės ekstradicijos arba perdavimo pakanka 1 dalyje nustatytam įsipareigojimui įvykdyti.

11 straipsnis

1. 2 straipsnyje nurodyti nusikaltimai yra laikomi įtrauktais į visas valstybių, šios Konvencijos Šalių, ekstradicijos sutartis, sudarytas prieš įsigaliojant šiai Konvencijai, kaip nusikaltimai, už kuriuos išduodama. Valstybės, šios Konvencijos Šalys, įsipareigoja įtraukti šiuos nusikaltimus kaip veiką, už kurią išduodama, į visas vėliau tarp jų sudarytas ekstradicijos sutartis.

2. Jeigu valstybė, šios Konvencijos Šalis, kuri yra nustačiusi, kad ekstradicija galima tik esant tarptautinei sutarčiai, gauna kitos valstybės, šios Konvencijos Šalies, kuri nėra sudariusi ekstradicijos sutarties, ekstradicijos prašymą, valstybė, šios Konvencijos Šalis, gavusi prašymą, gali savo nuožiūra laikyti šią Konvenciją teisiniu pagrindu išduoti už nusikaltimus, nurodytus 2 straipsnyje. Kitus ekstradicijos reikalavimus nustato valstybės, kurios yra prašoma, teisė.

3. Valstybės, šios Konvencijos Šalys, kurios nėra nustačiusios, kad ekstradicija galima tik esant tarptautinei sutarčiai, tarpusavyje tokius 2 straipsnyje nurodytus nusikaltimus laiko nusikaltimais, už kuriuos išduodama pagal valstybės, kurios yra prašoma, teisės reikalavimus.

4. Prireikus ekstradicijai tarp valstybių, šios Konvencijos Šalių, 2 straipsnyje nurodyti nusikaltimai laikomi padarytais ne tik toje vietoje, kur jie buvo padaryti, bet ir valstybių, kurios nustatė savo jurisdikciją 7 straipsnio 1 ir 2 dalyse nustatyta tvarka, teritorijose.

5. Visų ekstradicijos sutarčių ir susitarimų tarp valstybių, šios Konvencijos Šalių, nuostatos 2 straipsnyje nurodytų nusikaltimų atžvilgiu laikomos iš dalies pakeistomis palaikant santykius tarp valstybių, šios Konvencijos Šalių, tiek, kiek jos neatitinka šios Konvencijos.

12 straipsnis

1. Valstybės, šios Konvencijos Šalys, teikia viena kitai kuo didesnę pagalbą tiriant baudžiamąsias bylas arba baudžiamuosiuose arba ekstradicijos procesuose, susijusiuose su 2 straipsnyje nurodytais nusikaltimais, įskaitant visų turimų įrodymų, reikalingų teisminiam bylos nagrinėjimui, pateikimą.

2. Valstybės, šios Konvencijos Šalys, negali atsisakyti suteikti tarpusavio teisinę pagalbą remdamosi banko paslaptimi.

3. Prašančioji Šalis, negavusi išankstinio prašomosios Šalies sutikimo, negali perduoti, naudoti informacijos ar įrodymų, kuriuos pateikė prašomoji Šalis, kitais tyrimo, persekiojimo ar teisminio bylos nagrinėjimo tikslais negu nurodytieji prašyme.

4. Kiekviena valstybė, šios Konvencijos Šalis, gali apsvarstyti galimybę nustatyti tvarką, kaip su kitomis valstybėmis, šios Konvencijos Šalimis, keistis informacija ar įrodymais, būtinais baudžiamajai, civilinei ar administracinei atsakomybei pagal 5 straipsnį nustatyti.

5. Valstybės, šios Konvencijos Šalys, 1 ir 2 dalyse nustatytus savo įsipareigojimus vykdo remdamosi visomis tarp jų sudarytomis tarptautinėmis sutartimis ar kitais susitarimais dėl tarpusavio teisinės pagalbos ar keitimosi informacija. Jeigu tokių tarptautinių sutarčių ar susitarimų nėra, valstybės, šios Konvencijos Šalys, teikia viena kitai pagalbą pagal savo vidaus teisę.

13 straipsnis

Ekstradicijai arba tarpusavio teisinei pagalbai teikti nė vienas 2 straipsnyje nurodytas nusikaltimas nelaikomas finansiniu nusikaltimu. Atitinkamai valstybės, šios Konvencijos Šalys, negali atsisakyti išduoti arba teikti tarpusavio teisinę pagalbą vien todėl, kad jis yra susijęs su finansiniu nusikaltimu.

14 straipsnis

Ekstradicijai arba tarpusavio teisinei pagalbai teikti nė vienas 2 straipsnyje nurodytas nusikaltimas nelaikomas politiniu nusikaltimu arba nusikaltimu, susijusiu su politiniu nusikaltimu, arba nusikaltimu, padarytu dėl politinių motyvų. Atitinkamai ekstradicijos arba tarpusavio teisinės pagalbos prašymas dėl tokio nusikaltimo negali būti atmestas vien tuo pagrindu, kad jis yra susijęs su politiniu nusikaltimu arba nusikaltimu, susijusiu su politiniu nusikaltimu, arba nusikaltimu, padarytu dėl politinių motyvų.

15 straipsnis

Nė viena šios Konvencijos nuostata negali būti aiškinama kaip įpareigojanti išduoti nusikaltimą padariusį asmenį arba suteikti tarpusavio teisinę pagalbą, jeigu prašomoji valstybė, šios Konvencijos Šalis, turi pakankamą pagrindą manyti, kad ekstradicijos arba tarpusavio teisinės pagalbos prašymas dėl 2 straipsnyje nurodytų nusikaltimų buvo parengtas tam, kad būtų vykdomas asmens baudžiamasis persekiojamas arba jis būtų nubaustas dėl savo rasės, religijos, pilietybės, etninės kilmės arba politinių pažiūrų, arba, patenkinus tokį prašymą, būtų pakenkta tokio asmens padėčiai dėl bet kurios iš šių priežasčių.

16 straipsnis

1. Asmuo, kuris yra sulaikytas arba atlieka bausmę vienos iš valstybių, šios Konvencijos Šalių, teritorijoje, ir tas asmuo reikalingas kitoje valstybėje, šios Konvencijos Šalyje, tapatybei nustatyti, parodymams duoti ar kitokiu būdu turi padėti duodant parodymus, kad būtų ištirti arba vykdomas baudžiamasis persekiojimas dėl 2 straipsnyje nurodytų nusikaltimų, gali būti perduotas, jeigu įvykdytos šios sąlygos:

a) asmuo laisva valia duoda savo sutikimą, žinodamas visus padarinius;

b) abiejų valstybių kompetentingos institucijos sutinka su tų valstybių sąlygomis, kurias jos laiko esant tinkamomis.

2. Šiame straipsnyje:

a) valstybė, į kurią asmuo yra perduodamas, turi teisę ir pareigą perduotą asmenį laikyti įkalintą, jeigu valstybė, iš kurios asmuo buvo perduotas, neprašo ar neįgalioja jos elgtis kitaip;

b) valstybė, į kurią asmuo yra perduotas, nedelsdama įgyvendina savo įsipareigojimą grąžinti asmenį į valstybę, iš kurios asmuo buvo perduotas, kaip buvo sutarta anksčiau arba kitaip abiejų valstybių kompetentingų institucijų;

c) valstybė, į kurią asmuo yra perduotas, nereikalauja valstybės, iš kurios asmuo buvo perduotas, inicijuoti ekstradicijos procesą dėl tokio asmens grąžinimo;

d) laikotarpis, kurį perduotas asmuo buvo suimtas valstybėje, į kurią jis buvo perduotas, įskaitomas į bausmės atlikimo laikotarpį valstybėje, iš kurios jis buvo perduotas.

3. Be valstybės, šios Konvencijos Šalies, iš kurios asmuo yra perduodamas pagal šio straipsnio nuostatas, sutikimo, nepaisant asmens pilietybės, negalima vykdyti to asmens baudžiamojo persekiojimo, negalima jo sulaikyti arba kitaip suvaržyti jo laisvės valstybės, į kurią tas asmuo yra perduodamas, teritorijoje dėl veikos ar ankstesnio teistumo iki jam išvykstant iš valstybės, iš kurios toks asmuo buvo perduotas, teritorijos.

17 straipsnis

Bet kuriam asmeniui, kuris yra suimtas ar jo atžvilgiu imtasi kitų priemonių arba iškeliama byla pagal šią Konvenciją, yra garantuojamas teisingas elgesys, įskaitant naudojimąsi visomis teisėmis ir garantijomis, atitinkančiomis valstybės, kurios teritorijoje asmuo yra, teisę ir taikytiną tarptautinę teisę, įskaitant tarptautinę humanitarinę teisę.

18 straipsnis

1. Valstybės, šios Konvencijos Šalys, bendradarbiauja užkardant 2 straipsnyje nurodytus nusikaltimus imdamosi visų galimų priemonių, be kita ko, prireikus pakeisdamos savo vidaus teisės aktus, kad būtų užkardyti ir kiekvienos iš jų teritorijoje būtų imtasi veiksmų prieš jų teritorijose arba už jų ribų rengiamus tokius nusikaltimus, įskaitant:

a) priemones uždrausti jų teritorijose neteisėtą asmenų ir organizacijų, sąmoningai remiančių, kurstančių, organizuojančių arba dalyvaujančių darant 2 straipsnyje nurodytus nusikaltimus, veiklą;

b) priemones, kurių imantis reikia, kad finansų institucijos ir kitos organizacijos, dalyvaujančios finansinėse operacijose, naudotų veiksmingiausias priemones jų nuolatinių ar atsitiktinių klientų, taip pat klientų, kurių naudai yra atidaromos sąskaitos, tapatybei nustatyti, ir ypatingą dėmesį kreiptų į neįprastas ar įtartinas operacijas bei praneštų apie operacijas, kurios, įtariama, atsiranda iš nusikalstamos veiklos. Šiuo tikslu valstybės, šios Konvencijos Šalys, apsvarsto galimybę:

i) priimti teisės aktus, draudžiančius atidaryti sąskaitas, kurių savininkų arba naudos gavėjų tapatybė nenustatyta arba jos negalima nustatyti, ir imtis priemonių užtikrinti, kad tos institucijos patikrintų tokių operacijų tikrųjų savininkų tapatybę;

ii) nustatant juridinių subjektų tapatybę reikalauti, kad prireikus finansų institucijos imtųsi priemonių kliento teisiniam statusui ir struktūrai patikrinti gaudamos arba iš valstybės

registro, arba iš kliento, arba iš abiejų šaltinių subjekto steigimo įrodymą, įskaitant informaciją apie kliento pavadinimą, teisinę formą, adresą, direktorius ir nuostatas, reglamentuojančias įgaliojimus apriboti juridinį subjektą;

iii) priimti teisės aktus, įpareigojančius finansų institucijas nedelsiant pranešti kompetentingoms institucijoms apie visas sudėtingas, neįprastai dideles ir neįprasto pobūdžio operacijas, neturinčias akivaizdaus ekonominio arba aiškaus teisėto tikslo, nesibaiminant prisiimti baudžiamąją arba civilinę atsakomybę dėl pažeistos nuostatos, draudžiančios atskleisti informaciją, jeigu jos sąžiningai praneša apie savo įtarimus;

iv) reikalauti finansų institucijų ne trumpiau kaip penkerius metus saugoti visus būtinus vidaus ar tarptautinių operacijų įrašus.

2. Valstybės, šios Konvencijos Šalys, toliau bendradarbiauja užkardant 2 straipsnyje nurodytus nusikaltimus apsvarstydamos:

a) priežiūros priemones, įskaitant, pavyzdžiui, pinigų pervedimo įstaigų licencijavimą;

b) realiai įgyvendintinas priemones, skirtas nustatyti ar prižiūrėti fizinį grynųjų pinigų ir pareikštinių apyvarčių dokumentų gabenimą kertant valstybės sieną, nustačius griežtas garantijas, kad būtų užtikrintas tinkamas informacijos naudojimas, jokiu būdu netrukdant laisvam kapitalo judėjimui.

3. Valstybės, šios Konvencijos Šalys, toliau bendradarbiauja užkardant 2 straipsnyje nurodytus nusikaltimus pagal savo vidaus teisę keisdamosi tikslia ir patikrinta informacija, koordinuodamos administracines ir kitas priemones, kurių imamasi prireikus 2 straipsnyje nurodytiems nusikaltimams užkardyti, visų pirma:

a) sukurdamos ir išlaikydamos ryšių su kompetentingomis įstaigomis ir tarnybomis kanalus, kad būtų lengviau saugiai ir greitai keistis informacija visais 2 straipsnyje nurodytų nusikaltimų aspektais;

b) bendradarbiaudamos tarpusavyje tiriant 2 straipsnyje nurodytus nusikaltimus, kai reikia nustatyti:

i) asmenų, kurie yra pagrįstai įtariami dalyvavę įvykdant šiuos nusikaltimus, tapatybę, buvimo vietą ir veiklą;

ii) lėšų, susijusių su tokių nusikaltimų įvykdymu, judėjimą.

4. Valstybės, šios Konvencijos Šalys, gali keistis informacija per Tarptautinę kriminalinės policijos organizaciją (Interpolą).

19 straipsnis

Valstybė, šios Konvencijos Šalis, kurioje yra persekiojamas asmuo, įtariamas padaręs nusikaltimą, remdamasi savo vidaus teise arba galiojančia tvarka apie bylos baigtį praneša Jungtinių Tautų Generaliniam Sekretoriui, kuris apie tai praneša kitoms valstybėms, šios Konvencijos Šalims.

20 straipsnis

Valstybės, šios Konvencijos Šalys, šioje Konvencijoje numatytus įsipareigojimus vykdo laikydamosi valstybių suverenios lygybės ir teritorinio vientisumo bei nesikišimo į kitų valstybių vidaus reikalus principų.

21 straipsnis

Nė viena šios Konvencijos nuostata nedaro įtakos kitoms valstybių ir asmenų teisėms, pareigoms ir įsipareigojimams pagal tarptautinę teisę, ypač Jungtinių Tautų Chartijos tikslams, tarptautinei humanitarinei teisei ir kitoms susijusioms konvencijoms.

22 straipsnis

Nė viena šios Konvencijos nuostata nesuteikia valstybei, šios Konvencijos Šaliai, teisės kitos valstybės, šios Konvencijos Šalies, teritorijoje vykdyti jurisdikciją arba atlikti funkcijas, kurios pagal jos vidaus teisę išimtinai priklauso tos kitos valstybės, šios Konvencijos Šalies, institucijoms.

23 straipsnis

1. Priedas gali būti iš dalies pakeistas papildomomis atitinkamomis sutartimis:

a) kuriose gali dalyvauti visos valstybės;

b) kurios įsigaliojo;

c) kurios buvo ratifikuotos, priimtos, patvirtintos arba prie jų prisijungė ne mažiau kaip dvidešimt dvi valstybės, šios Konvencijos Šalys.

2. Šiai Konvencijai įsigaliojus, kiekviena valstybė, šios Konvencijos Šalis, gali siūlyti ją taip pakeisti. Apie siūlymą pakeisti raštu pranešama depozitarui. Depozitaras apie 1 dalies reikalavimus atitinkančius pasiūlymus praneša visoms valstybėms, šios Konvencijos Šalims, ir stengiasi sužinoti jų nuomonę, ar reikėtų priimti siūlomą pakeitimą.

3. Siūlomas pakeitimas laikomas priimtu, nebent trečdalis valstybių, šios Konvencijos Šalių, raštišku pranešimu jam paprieštaravo ne vėliau kaip per 180 dienų nuo pranešimo apie jį.

4. Visoms valstybėms, šios Konvencijos Šalims, deponavusioms šio pakeitimo ratifikavimo, priėmimo arba patvirtinimo dokumentus, priimtas priedo pakeitimas įsigalioja praėjus 30 dienų po to, kai buvo deponuotas dvidešimt antras toks dokumentas. Valstybei, šios Konvencijos Šaliai, ratifikavusiai, priėmusiai ar patvirtinusiai pakeitimą po to, kai buvo deponuotas dvidešimt antras dokumentas, pakeitimas įsigalioja trisdešimtą dieną po to, kai ta valstybė, šios Konvencijos Šalis, deponuoja savo ratifikavimo, priėmimo ar patvirtinimo dokumentus.

24 straipsnis

1. Bet koks dviejų ar daugiau valstybių, šios Konvencijos Šalių, ginčas dėl šios Konvencijos aiškinimo ar taikymo, neišspręstas derybomis per pagrįstą laiką, vienos iš jų prašymu yra pateikiamas arbitražui. Jeigu per šešis mėnesius nuo prašymo pateikimo dienos Šalys nesusitaria dėl arbitražo sudarymo, viena iš jų gali perduoti ginčą nagrinėti Tarptautiniam Teisingumo Teismui pateikdama pareiškimą pagal jo Statutą.

2. Kiekviena valstybė, pasirašydama, ratifikuodama, priimdama ar patvirtindama šią Konvenciją arba prie jos prisijungdama, gali pareikšti, kad ji nelaiko savęs įsipareigojusia laikytis šio straipsnio 1 dalies nuostatų. Kitos valstybės, šios Konvencijos Šalys, neprivalo laikytis šio straipsnio 1 dalies bet kurios valstybės, šios Konvencijos Šalies, kuri padarė tokią išlygą, atžvilgiu.

3. Kiekviena valstybė, padariusi išlygą pagal šio straipsnio 2 dalį, bet kuriuo metu gali ją atšaukti apie tai pranešdama Jungtinių Tautų Generaliniam Sekretoriui.

25 straipsnis

1. Ši Konvencija pateikiama pasirašyti visoms valstybėms nuo 2000 m. sausio 10 d. iki 2001 m. gruodžio 31 d. Jungtinių Tautų būstinėje Niujorke.

2. Ši Konvencija turi būti ratifikuota, priimta arba patvirtinta. Ratifikavimo, priėmimo arba patvirtinimo dokumentai deponuojami Jungtinių Tautų Generaliniam Sekretoriui.

3. Prie šios Konvencijos gali prisijungti bet kuri valstybė. Prisijungimo dokumentai deponuojami Jungtinių Tautų Generaliniam Sekretoriui.

26 straipsnis

1. Ši Konvencija įsigalioja trisdešimtą dieną po to, kai Jungtinių Tautų Generaliniam Sekretoriui deponuojamas dvidešimt antras ratifikavimo, priėmimo, patvirtinimo arba prisijungimo dokumentas.

2. Kiekvienai valstybei, ratifikavusiai, priėmusiai ar patvirtinusiai šią Konvenciją arba prie jos prisijungusiai, ji įsigalioja trisdešimtą dieną po to, kai ta valstybė deponuoja savo ratifikavimo, priėmimo, patvirtinimo arba prisijungimo dokumentus.

27 straipsnis

1. Valstybė, šios Konvencijos Šalis, gali denonsuoti šią Konvenciją raštišku pranešimu Jungtinių Tautų Generaliniam Sekretoriui.

2. Denonsavimas įsigalioja praėjus vieneriems metams nuo tos dienos, kai Jungtinių Tautų Generalinis Sekretorius gauna tokį pranešimą.

28 straipsnis

Šios Konvencijos, kurios tekstai anglų, arabų, ispanų, kinų, prancūzų ir rusų kalbomis yra autentiški, originalas deponuojamas Jungtinių Tautų Generaliniam Sekretoriui, kuris patvirtintas kopijas nusiunčia visoms valstybėms.

Tai patvirtindami, toliau nurodyti tinkamai savo vyriausybių įgalioti asmenys pasirašė šią Konvenciją, kuri pateikta pasirašyti 2000 m. sausio 10 d. Jungtinių Tautų būstinėje Niujorke.

_____

PRIEDAS

1. Konvencija dėl kovos su neteisėtu orlaivio grobimu, sudaryta 1970 m. gruodžio 16 d. Hagoje.

2. Konvencija dėl kovos su smurtu prieš civilinės aviacijos saugą, sudaryta 1971 m. rugsėjo 23 d. Monrealyje.

3. Konvencija dėl nusikaltimų, padarytų tarptautiniu mastu saugomiems asmenims, įskaitant diplomatus, prevencijos ir bausmės už juos, priimta Jungtinių Tautų Generalinės Asamblėjos 1973 m. gruodžio 14 d.

4. Tarptautinė konvencija dėl kovos su įkaitų ėmimu, priimta Jungtinių Tautų Generalinės Asamblėjos 1979 m. gruodžio 17 d.

5. Branduolinių medžiagų fizinės saugos konvencija, priimta 1980 m. kovo 3 d. Vienoje.

6. Protokolas dėl kovos su smurtu tarptautinę civilinę aviaciją aptarnaujančiuose oro uostuose, papildantis Konvenciją dėl kovos su smurtu prieš civilinės aviacijos saugą, sudarytas 1988 m. vasario 24 d. Monrealyje.

7. Konvencija dėl kovos su neteisėtais veiksmais prieš saugią jūrų laivybą, sudaryta 1988 m. kovo 10 d. Romoje.

8. Protokolas dėl kovos su neteisėtais veiksmais prieš stacionarių platformų kontinentiniame šelfe saugą, sudarytas 1988 m. kovo 10 d. Romoje.

9. Tarptautinė konvencija dėl kovos su teroristiniais sprogdinimais, priimta Jungtinių Tautų Generalinės Asamblėjos 1997 m. gruodžio 15 d.

_____